
TALEPUNKT

Ligestilling er en kerneværdi i det danske samfund. Det handler om retten til frit at udfolde sig og deltage på lige fod i samfundet, på arbejdsmarkedet, i beslutningsprocesser og foreningslivet. Ligestilling er en frihedsrettighed – der gælder for alle.

Vi skal insistere på, at alle skal have lige muligheder – det gælder uanset køn, seksualitet, kønsidentitet og etnicitet! Det betyder i min optik også, at kvinder og mænd skal kunne være sammen og deltage i de samme tilbud. Hvis ikke det er vores klare udgangspunkt, så er jeg bekymret for, hvor vi er på vej hen.

I dag taler vi om kønsopdelt adgang til svømmehaller, men jeg mener, at spørgsmålet giver anledning til at tænke det her lidt videre. For hvor er vi på vej hen? Skal kvinder kun se andre kvinder? Og skal mænd kun se andre mænd? Og hvis vi tager den endnu videre - skal piger og drenge så også være adskilt på lejreture, til fødselsdage, fritidsaktiviteter eller i skolerne?

Det er ikke vores samfund – i Danmark er vi sammen og samarbejder med hinanden uanset køn, seksualitet eller kønsidentitet. Og jeg mener, at vi skylder, de kvinder og piger fra etniske minoritets miljøer - der ikke nyder godt af de danske frihedsrettigheder - at vi står fast på, at ligestillingen også gælder for dem!

Derfor skal vi heller ikke blindt acceptere, at det bliver normen, at der er særlig svømmeundervisning for etniske minoritetspiger bag tildækkede ruder i traditionens og integrationens navn. I Danmark er kroppen ikke skamfuld. Vi bader sammen mænd og kvinder, piger og drenge på stranden, i svømmehallen, i badeland og friluftsbade rundt om i hele landet. Det skal vi holde fast i. Det skal være en klar undtagelse, at svømningen sker kønsopdelt. Jeg så heller, vi kæmpede for mere krop frem for mindre krop.

Jeg mener, at det er en glidebane, hvis vi begynder at adskille kønnene uanset, om det er under hensyn til religion, kultur, borerthed eller kropsforskrækkelse.

Det nytter simpelthen ikke, at vi vender det blinde øje til, når vi oplever, at unge er udsat for negativ social kontrol. Så de ikke frit kan vælge venner, deltage i fødselsdage, lejreture, fester og fritidsaktiviteter.

Alt for mange etniske minoritets unge begrænses af negativ social kontrol, og for mange må flygte fra deres familier for at komme fri af negativ social kontrol og æresrelaterede konflikter. Vi har alle sammen et ansvar for, at det ikke kommer dertil. Vi har et ansvar for at skubbe på, stille spørgsmål og tage snakken med de unge, men så sandelig også med forældrene, om at de reelt begrænser deres unges muligheder i livet. Og vi har et ansvar for at sige fra, når særhensyn til minoriteter understøtter social kontrol.

Jeg mener, at vi bliver nødt til at se i øjnene at en gang imellem, så er ligestilling og særhensyn til nogle etniske minoriteter - hinandens modsætninger. Og jeg mener, at vi bliver nødt til at tage et opgør med de særhensyn, der i nogle tilfælde udvises som en form for misforstået hensynsfuldhed, men som understøtter social kontrol og manglende ligestilling.

For mig er det en helt grundlæggende ligestillingsudfordring, at vi stadig har etniske minoritets miljøer, hvor negativ social kontrol, forældede traditioner og normer, reelt har sat ligestillingen ud af kraft. Og det er et paradoks for mig, at nogen er klar til at give køb på vores værdier om ligestilling - i min optik - i misforstået tolerance og rummelighed.

Jeg ser ligestilling som en af nøglerne til integration i Danmark. Derfor mener jeg, at vi skal insistere på ligestilling. Og derfor skal etniske minoriteter kende de danske frihedsrettigheder. Ligestilling kan og må ikke gradbøjes efter kultur, tradition og religion. Det kæmper vi for ude i verden, og det skal vi selvfølgelig også kæmpe for herhjemme.

For regeringen og for mig som ligestillingsminister er arbejdet med at bekæmpe negativ social kontrol i etniske minoritetsmiljøer meget højt prioriteret.

Jeg er stærk tilhænger af det kommunale selvstyre, og jeg er stærk tilhænger af nærdemokratiet. Det må være en helt konkret vurdering i den enkelte kommune, hvordan man griber dette område an.

Aarhus Kommune har valgt en løsning, hvor det fortsat vil være muligt for foreninger at arrangere hold for kun kvinder eller kun mænd uden for almindelige åbningstider. Vi skal holde fast i, at det er de lokalt valgte politikere, der bestemmer, hvordan de indretter deres idrætsfaciliteter, adgangen til dem, og hvilke retningslinjer der skal gælde.

Som jeg har givet klart udtryk for, så er jeg optaget af, at vi holder fast i den frihedsrettighed, som ligestilling er, at vi dyrker den og værner om den. I min optik må ligestilling ikke vige for såkaldt rummelighed over for mangfoldighed og frygten for at blive kaldt intolerante. Og ligestilling skal ikke vige for, hvad der i min optik er en forældet opfattelse af, at køn skal adskilles, og at vi ikke må se hinanden i badetøj.

Vi har vores egen måde at gøre tingene på i Danmark. Det gælder også i forhold til ligestilling. Mennesker har før os – særligt kvinderne – kæmpet for, at kroppen er naturlig, at den ikke er forbundet med skam og skyld, kæmpet for retten til, at alle kan bestemme over egen krop og liv. Det er værdifuldt. Det er noget, vi skal passe på.

Hvis vi stille og roligt giver ind og begynder at gradbøje ligestilling i forhold til særhensyn, så risikerer vi tilbagegang. Jeg mener, det er at lade de etniske minoritets piger og kvinder, der ikke nyder godt af vores ligestilling, i stikken – både her og nu men ikke mindst på den lange bane. Og det er at lade ligestillingen i stikken.

Tak for ordet.

Det talte ord gælder